mallorca socialista

N.º 46 - Maig 1982 - 50 pts.

Andalucia: Derrota de la dreta

Una Andalusia sacsejada per la crisi econòmica i l'atur, submergida dins el subdesenvolupament i farta de la inoperància del govern de Madrid ha estat cridada a elegir el Parlament d'Andalusia, encarregat de materialitzar l'Estatut d'Autonomia de la nacionalitat andalusa. La victòria –aplastant i indiscutible– ha estat per un socialisme de signe europeu, disposat a impulsar unes reformes socials i econòmiques que posin fi al drama andalús. Més del 50 dels vots andalusos per al PSOE. Com a socialistes hem d'alegrar-nos de tot cor: Andalusia ha votat canvi. I també la dreta –la por al canvi– s'ha enfortit fins a fer de la reacció representada per AP la segona força d'Andalusia. AP s'ha beneficiat de la "campanya de la por" orquestrada per un empresariat andalús immobilista i conservador. I tres opcions clarament derrotades: UCD, PCE i PSA. L'esfondrament d'UCD ve motivat per la irritació popular andalusa contra un govern indigne per la seva actuació contra l'Estatut d'Andalusia, per les seves promeses incomplides enfront d'una nacionalitat que a vegades frega el Tercer Món. UCD ja no representa res a Andalusia, ni tan sols la dreta, que ha passat a mans d'AP. El PCE recula per les seves misèries i divisions internes. ¿Quin canvi social pot impulsar un comunisme estantís, estalinitzant i anacrònic? Dins l'Europa dels temps moderns és el socialisme l'eina de canvi. El creixement del comunisme resultaria un entrebanc i podria dur a una situació "a la italiana" amb una gran esquerra, però que mai pot accedir al govern. Els andalusos han votat com a vertaders europeus, felicitem-los per la claredat i previsió de la seva opció política: el socialisme. I el PSA? Un nacionalisme fals i demagògic, embarcat amb "componendas" amb la desacreditada UCD, més atent a demagògies antibasques i anticatalanes que a oferir un programa de canvi no té res de nacionalista ni d'esquerra. I els andalusos li han vist el llautó. No és denunciant el suposat "imperialismo de la Rambla de Canaletes" com farem sortir Andalusia de la miseria. Als hereus d'Alejandro Lerroux Andalusia ha sabut donar-los ben d'hora l'esquena. Andalusos, la vostra victòria és la nostra!

PROU DE MANIOBRES MILITARS A CABRERA!

El PSM ha presentat mocions al C.G.I. i a l'Ajuntament de Ciutat, sol.licitant la supressió de maniobres militars a l'arxipèlag de Cabrera i l'aceleració de la seva incoació com a Parc Natural. L'interès del conjunt d'aquestes illes i illots ha estat ja repetidament reconegut per organismes internacionals i per la mateixa ICONA i la Conselleria d'Ordenació del Territori.

L'arxipèlag fins ara s'ha salvat de l'especulació urbanitzadora a canvi de patir cada any maniobres militars (amb foc real) que ja s'han d'acabar.

UNA DESTRUCCIO PLANIFICADA

Sembla que les Illes es troben a punt d'obtenir un règim d'autonomia. Però amagrit per la via de l'article 143. I degudament harmonitzat per la nefasta LOAPA. Consensuat –i què esperàvem?– pel binomi hegemònic i superb constituït per UCD-PSOE. ¿Què importa si el nacionalisme, hereu legítim dels vells lluitadors per retornar els drets històrics a la nostra terra, ha estat marginat en l'elaboració final de l'Estatut? ¿Ens em de preocupar pel fet que les illes de Menorca, Eivissa i Formentera s'hi trobin intencionadament marginades? ¿Ens pot inquietar que el símbol de les Illes sigui una bandera desproveïda de tota legitimitat històrica? Als qui sentim profundament l'autonomia com un àmbit per exercir l'autogovern dels pobles de les Illes, un panorama tan desolador ens dóna calfreds . Les Illes han perdut una avinentesa històrica per donar-se un Estatut adient a la seva diversitat, derivada d'una evolució històrica prou diferenciada a cada illa.

Més inquietant resulta encara el temor –i té prou fonament!– que la futura Comunitat Autònoma de les Illes Balears, –amb Parlament, Consells Insulars i tot l'embalum que preveu l'Estatut– no sigui altra cosa que una tramoia espectacular que amaga un buit gairebé absolut. No hi pot haver autonomia real sense una ferma voluntat política de construir un país diferent del que avui són les Illes. La dreta es perfila hegemònica dins la nostra autonomia futura. I la dreta insular no té avui altre nom que UCD. Bé, amb algunes petites excepcions municipals i sobretot amb l'anomalia d'Eivissa on senyoreja el poder personal d'Abel Matutes. UCD no és avui altra cosa que la rància dreteria que a Mallorca controla el poder formal i real. Si el capitalisme de l'Estat Espanyol és un element subordinat dins el panorama de les potències capitalistes avançades d'Occident, el petit "capitalisme" –amb cometes prou irròniques!– de Mallorca fa la figura d'un "criat de criats". La dreta d'UCD no té avui per avui programa vàlid per al futur de Mallorca. Ni tan sols de l'estricta perspectiva del guany capitalista. Tenim una dreta d'especuladors irresponsables, no d'empresaris eficients. Per comptes de gestionar amb encert un país, assegurant els guanys d'avui i de demà, la dreta d'UCD prefereix vendre Mallorca a l'encant. Per comptes de planificar el futur de l'illa ha preferit organitzar sistemàticament la destrucció del territori de Mallorca.

El Consell General Interinsular –controlat per UCD– està a punt per donar llum verda a una "organització del territori" –mai les cometes foren més necessàries!– que significa un vertader refinament del cinisme de la dreta local com a impulsora de la destrucció a Mallorca. Fins ara UCD havia practicat la política d'una condescendència sistemàtica, d'una tol.lerància còmplice amb els especuladors que urbanitzaven de forma il.legal per tot arreu de l'illa. Ara dóna una passa endavant i obri les portes a fi que els especuladors no hagin d'afrontar ja el risc d'incorrer en il.legalitats. Algun Ajuntament en mans de l'esquerra els podria aplicar la llei! Les ordenacions territorials llegades pel franquisme han resultat massa restrictives per a la política urbanitzadora de la nostra UCD. Amb la nova legislació sobre el territori, els urbanitzadors sense escrúpols podran –llei en mà, naturalment!– mercadejar a voler per tota la geografia de Mallorca. Sa Dragonera, Es Trenc, S'Albufera... i tants d'espais que els mallorquins hem defensat de la destrucció, són lliurats ara a l'aniquilament emparat i planificat des del Consell General Interinsular avui, i des de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears demà.

L'autonomia és una arma. A mans del nacionalisme significaria la defensa del territori, el recobrament de la cultura autòctona, la normalització lingüística, la creació d'unes institucions operatives. A mans de la dreta d'UCD no serà –no és ja!– altra cosa que l'avinentesa de planificar el pillatge i la destrucció de Mallorca des de Mallorca mateix. Això sí, amb el permís de Madrid.

edicions catalanes

curial

novetats importants:

— Pierre Vilar

Estat, nació, socialisme

— estudi sobre el cas espanyol

— Biblioteca de Cultura Catalana, 49

•

— Eulàlia Duran

Les Germanies als Països Catalans

Documents de Cultura, 17

•

— **Els Marges 21**

Revista de llengua i literatura

Dirigida per Joaquim Molas

•

— **Recerques 12**

Revista d'historia, economia i cultura

OPINIÓ

LA FRUSTRACIÓ DE L'EQUILIBRI DE FORCES O LA CRISI DE LES IDEOLOGIES PURES

Pocs homes d'estat hi haurà avui aquí, que ereguin ja possible el governar aplicant íntegrament el programe polític del partit que ha guanyat la cursa electoral. Aquest programe, dins una situació democràtica, s'haurà d'obrir pas, naturalment, dins els organs legislatius, enfront dels vots dels parlamentaris oponents, i la seva neta, clara i total predominancia és probable que mai pugui quedar assegurada i garantida. Tan si és de dretes, com d'esquerres el polític es veurà forçat a exercir, i molt afinadament per cert, "L'Ars Política" dia per a dia si vol fer passar endavant les seves particulars propostes de partit i sempre li resultará dificilissim assolir un canvi radical i inmediat del panorama polític on es mou... I si bé ho pensam no ha estat una mala fórmula aquesta que ha permés als Laboristes anglesos anar fent camí, o ha fet també possible dins aquest mateix marc democràtic l'avanç sistemàtic de la social democràcia als països del Nord Europeu i fins i tot a latituds més properes, cal admetre l'existència d'aquesta situació de cada cop més equilibrada.

Però aquesta situació que es defineix com una "situació d'equilibri de forces", presentada al cas nostre unes característiques de duresa i dramatisme que voldriem tenir presents. Aquí en realitat s'hi haurien de considerar alguns factors molt propis d'aquestes contrades; posem un exemple, no es pot dubtar del gran pés que ha tingut en la política espanyola durant molts d'anys un determinat sector de la Milicia, basta pensar darrerament en la L.O.A.P.A., el 23 de febrer i l'actual consell de guerra, per entendre millor el que a mí me resulta difícil d'expressar, i tampoc cal oblidar la repercusió política que ha tingut també l'actitud de les forçes populars abans importants protagonistes del progressisme i de la participació política i avui conformadres i temorenques a qualsevol proposta que suposi discontinuitat o canvi autèntic.

Es clar que just aquests dos factors, coordinables i en certa forma depenents entre sí, fan tombar la balança cap a unes opcions més dretanes que el que la realitat econòmica i social faria de bon preveure, i per tant totes aquestes circunstàncies fan que aquí les victories polítiques si que forçadament han de suposar, més que res, poqueta cosa.

I aquesta situació depenent tant de les circunstàncies internes com de les externes, tots els Gestors de la política d'esquerres tenen present la caiguda de Salvador Allende a l'hora de fer realitats concrétes les polítiques sorgides dels principis que defensan, col.labora notabilíssimament a dificultar qualsevol acompliment que entri en contradicció amb els interessos de determinades i prou conegudes forçes del poder.

I això, que es tan regressiu, tan greu i en el fons tan poc democràtic, resulta esser de cada cop més frustrant per els protagonistes i seguidors dels partits que esencialment es proposen una nova concepció de la nostra vella societat. Aquesta nostra classe política incipient ha hagut de començar molt prest a conèixer una terminologia prou diferenta a la que l'emprava el temps de la "ruptura democràtica", ha sabut, amb dolgut escandol naturalment, que a Italia es treballa baix del pacte del "Compromesso Storico" i que aquí també existeixen els "Pactes de la Moncloa", i es repeteixen molt sovint els mots pactisme, oportunisme polític, etc., etc.

I vet aquí que aquesta situació s'ha interpretat avui com una autèntica "crisi de les ideologíes pures" i precisament les ideologíes pures en realitat han estat sempre una motivació característica dels intelectuals de l'esquerra. Avui, per molts, queda encara més enfora que mai l'utopia de les utopíes del teòrics de la autogestió.

I sorgeixen els crítics i també els revisionistes. Es parla de marxisme crític i de desalienització. Bregues desde dalt que encara decepcionen més a la militància que bé adopta, i d'aquestes n'hi ha pocs, posicions molt radicalitzades que arriben a la desesperació i al terrorisme o simplement passen.

El primer cop d'ull que hom pega a la nostra actual societat li deixa el cor engongit i l'ànima una mica trista, sembla que hi ha massa pocs joves de cinquanta anys i molts de vells que encara no han complit la vintena però que ja duen cremada una gran part del camí de la propia vida. Avui es molt difícil d'escoltar noves versions d'aquella bella cançó dels fials dels cinquanta, quan l'utopia era aprop, "ara que tinc vint anys; ara que el cor se m'embala i em sento bullir la sang... etc".

Molts d'aquets joves vells d'ara segueixen el camí del vell adagi mallorquí, "quan no sapigues que has de fer, no facis res, no't moguis".

N'hi ha també d'altres de posat més il.lustrat que han descobert el "llibre del Camí recte", d'en Lao Tsé, i el taoisme els ha guanyat a la seva causa. D'altres sense arribar a tant practiquen inconscientment, tal vegada, o molt conscientment, no ho saben, perque solen xerrar poc, les mateixes actituds teoistes, son com l'aigua que s'adapta a tot i que va pel rierols del oportunisme geogràfic fins a morir al darrer punt de la seva història particular. L'aigua, una molècula que es punt final de tantes víes de la Bioquímica, que es tan rica en entropia com pobre en energia, es el símbol que més li escau a aquest sector del jovent, que res no vol saber, que res no vol esperar, que res no vol escoltar a no esser la música del auricular encotonat.

Però el mon encara li queda molta de vida i n'hi ha de joves de vint anys que estan disposats a adquirirne el dret d'encarrilar-lo. Per aquests que volen pujar la costa serà l'aigua fresca de la ben arribada.

La vida, naturalment en mans dels vius i no dels morts, per molt el viu que es facin.

També n'hi ha que tot aquest desgavell de les ideologíes pures els ha fet entendre que ara es l'hora de triar tasques molt concretes i seguint uns principis de coherencia política anar realitzant feines assequibles i a l'abast de la nostra petita i humana dimensió; amb aquests estaré sempre perque amb aquests està gran part de la raó possible.

Climent Garau

Cartes a Mallorca Socialista

ÀNIMS DES DE SUÏSSA

Benvolgut Sr. director de MALLORCA SOCIALISTA

Som estudiant d'història i de llengua i literatura Catalanes a l'Universitat de Fribourg/Suïssa.

Des de l'estiu passat rebo cada mes la seva revista; n'estic ben content, car els seus articles em permeten de seguir el desenvolupament de ses Illes de ben a prop: els articles inicials dels capdaventers polítics i culturals d'aquesta regió dels PPCC i dels pobles de Mallorca em familiaritzen amb els problemes de les comarques que he conegut l'any passat com a turista i que, enguany, quan torni, ja veuré amb ulls diferents.

Els articles sobre ses Illes que surten a diaris suïsos cerquen de presentar-les com un dels paradisos terrestres que "España" ofereix a turistes estrangers. Les conseqüències d'aquesta desinformació òbvia, ja la deuen conèixer els Mallorquins: el turisme de masses que hi va amb el clixé espanyolista —"playa y toros."

De la política vergonyosa dels partits estatals arreu dels PPCC, els nostres diaris o bé no en parlen —els de la dreta— o bé cerquen de justificar-la amb la por dels partits a una repetició dels fets del 23-II —els de l'esquerra.

Si més no, entre els meus companys he pogut corregir l'un o l'altre perjudici —gràcies a les informacions que em facilita MALLORCA SOCIALISTA.

Així, MALLORCA SOCIALISTA fa també la tasca important de projecció de la realitat mallorquina a l'estranger.

Seria desitjable que MALLORCA SOCIALISTA arribés a totes les llars dels catalanòfils d'arreu del món.

Endavant MALLORCA SOCIALISTA, endavant PSM.

Rolf Widmer.

C. O. P. E.
MALLORCA

RÀDIO POPULAR DE MALLORCA

és popular i és de Mallorca

mallorca socialista

Responsable-Coordinador: Rafel Oliver Piguillen.
Consell Redacció: Antoni I. Alomar, Bartomeu Carrió, Tomeu Payeras, Josep Tur i Marí.
Edita: Partit Socialista de Mallorca.
Redacció i Administració: Carrer Temple, 7. Ciutat.
Tel. 221414-221626.
Imprimeix: Editora Balear, S.A.
Dipòsit Legal: PM511-77.
Tirada: 5.000 exemplar.

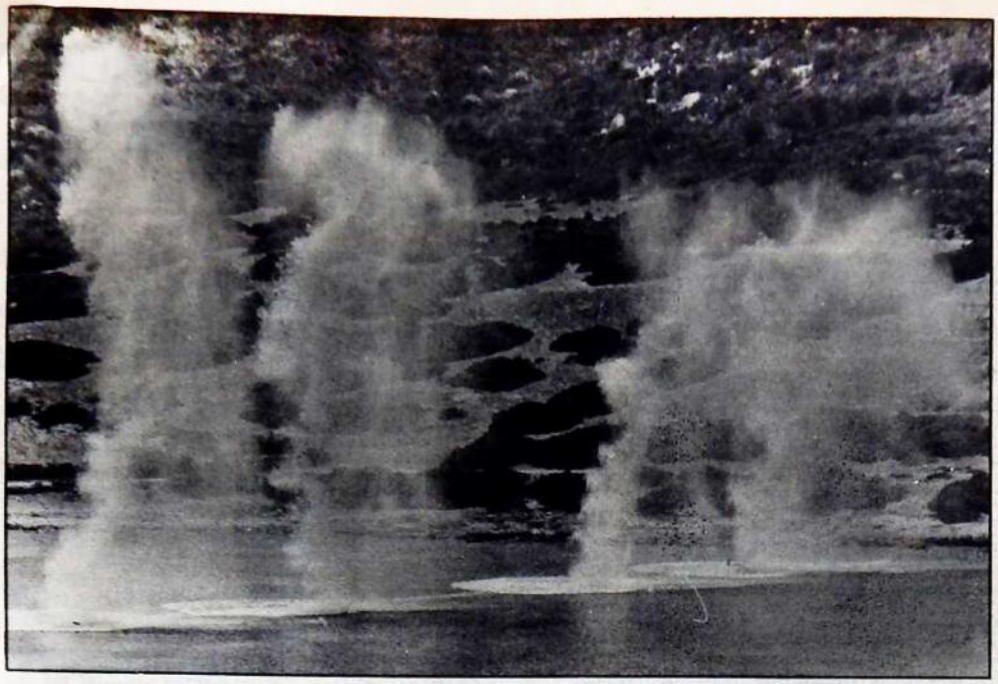

PROU DE MANIOBRES MILITARS A CABRERA

El Partit Socialista de Mallorca s'adreça als mitjans de comunicació i a l'opinió pública en general, per expressar la seva preocupació sobre una sèrie de qüestions de caràcter militar.

Davant l'anunci fet darrerament pel govern, en el sentit d'ampliar els terrenys destinats a pràctiques militars, expressam la nostra preocupació per la possible ampliació o creació d'aquestes zones a Mallorca.

Demanam també que les maniobres que es realitzen a Cabrera, siguin totalment suprimides. Les posibles repercussions sobre la fauna, flora i configuració geogràfica d'algunes illes i illots poden esser molt greus. El bombardeig constant d'alguns illots, podria esser suprimit o substituït pel d'uns blancs que surin. La qualificació de la zona de Cabrera com a "Paisatge singular i d'interès ecològic" a les noves normes del PGO de Balears de la Conselleria d'Ordenació del Territori, sembla que estigui en contradicció amb la utilització com a zona de maniobres militars.

Un altre motiu de preocupació per al nostre partit, i compartit per nombroses persones de la part forana de Mallorca, és l'augment de la presència militar a les nostres carreteres i pobles. Dóna una imatge poc coneguda pels mallorquins, i que en res afavoreix a la imatge de pau i tranquil.litat que es pretén oferir de Mallorca. En tot cas, demanam que si és de vital importància la realització d'aquestes contínues maniobres militars, deixin fora de la seva actuació i presència, les zones urbanes.

El Partit Socialista de Mallorca considera que algunes zones militars han estat protegides contra la degradació urbanística que hi ha a la resta de Mallorca. Actualment algunes d'aquestes zones, expropiades durant la guerra civil, han deixat de tenir un valor estratègic. Algunes, fins i tot no són utilitzades, com per exemple la Base d'Hidroavions del Port de Pollença. Aquestes zones, no són qualificades en els plans d'ordenació municipals, i per tant resta la incógnita a l'hora de la seva devolució de quina serà la normativa urbanística que s'aplicarà. Demanam que aquestes zones quedin qualificades com a espais totalment protegits d'edificacions urbanes en el cas de la seva devolució.

El Partit Socialista de Mallorca, a través dels seus consellers exposarà aquests problemes als organismes insulars i interinsulars per conéixer la posició de les forces polítiques dominants i contribuir a la seva solució.

Reducció de les tarifes de transport de vehicles a la Península i entre illes

El PSM presentarà al proper plenari del CGI una moció en el sentit de demanar el 25% de descompte de resident, pel transport de vehicles.

Moció del PSM contra les maniobres militars i a favor del Parc Natural de Cabrera

MOCIO QUE PRESENTA EL CONSELLER GABRIEL OLIVER EN REPRESENTACIO DEL PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA AL PROPER PLENARI DEL C.G.I.

Petició de supressió de maniobres militars a l'arxipèlag de Cabrera i de l'acceleració de la seva incoació com a Parc Natural.

MOTIVACIO: L'arxipèlag de Cabrera és valorat internacionalment pels naturalistes com a reserva natural única al Mediterrani.

El seu valor es veu augmentat pel seu caràcter verge després de la destrucció massiva i incontrolada a què ha estat sotmesa una part important del patrimoni natural illenc.

Es per tant justificada la preocupació i interès de tots els conservacionistes per aquest arxipèlag.

Aquesta preocupació es manté per l'ús continuat que es fa d'aquestes illes, en esser zona militar, com a camp de maniobres militars amb foc real, les quals maniobres no poden fer cap bé mai a la fauna i a la flora de Cabrera.

L'interès del conjunt d'aquestes illes i illots ha estat ja repetidament reconegut per organismes oficials con són ara l'ICONA i les mateixes conselleries d'Ordenació del Territori i d'Economia i Hisenda d'aquest Consell General Interinsular que les han inclòs als seus catàlegs d'espais naturals que cal conservar.

Considerant que és en contradicció la consideració social, científica i oficial del valor de l'esmentat arxipèlag de Cabrera amb l'ús militar que se'n fa i amb la seva futura declaració com a parc natural, presentam la següent:

MOCIO

QUE AQUEST CONSELL GENERAL INTERINSULAR REALITZI LES GESTIONS OPORTUNES ALS ORGANISMES CORRESPONENTS EN EL SENTIT QUE SIGUIN SUSPESES QUALSSEVULLA ACTIVITATS A L'ARXIPELAG DE CABRERA QUE SIGUIN CONTRADICTORIES AMB LA CONSERVACIO DE LE SEVA FESOMIA I PATRIMONI NATURALS, I ESPECIALMENT LES MANIOBRES MILITARS, EL QUAL PATRIMONI CAL CONSERVAR PER A LES PRESENTS I FUTURES GENERACIONS.

I QUE IGUALMENT S'ACCELERIN LES GESTIONS A FI QUE, COM MES AVIAT MILLOR, L'ARXIPELAG DE CABRERA ESDEVINGUI PARC NATURAL AMB TOTES LES CONSEQUENCIES.

El Conseller
Sig. Gabriel Oliver Oliver

Ultima Hora

Nº 1

Elegancia i bon gust

En models exclusius de:

Antonio Ponze, Atasi, Bop, Escola, Enrique Caminal, Hit Parade, Margarita Nuez, Martela Brazzy, Nina Ricci, Pertegaz, Pier Carden, Susana, Tanagra, Zebedia....

El Pertu boutique

Banc de S'oli

Rubi, 12 Ciutat de Mallorca

PENSA REAGAN COM CHE GUEVARA?

(Breus notes sobre la vietnamització de Centroamèrica)

Afortunadament els mitjans de comunicació no tenen altra alternativa que informar, una vegada més, amb inquietud reiterada, sobre las coses que estan succeint a la regió centramericana. I dic això, perquè en els darrers temps l'opinió pública s'ha vist bolcada –o més ben dit: ha estat conduïda intencionadament – als esdeveniments de Polònia, cop baix, no hi ha dubte, a allò que veritablement hauria d'esser el socialisme. Els esdeveniments polonesos han servit per al rellançament del fenòmen de la guerra freda, ara amb nous ímpetus, realitzant-se un autèntic muntatge publicitari en el que no hi ha mancat –sense escatimar mitjans– un programa de televisió amb un eslògan sorprenent: "deixau que Polònia sigui Polònia". Si aquesta idea lluminosa partís d'un país petit que viu dels seus propis recursos, que no s'afica en els afers interns de la resta de les nacions i que respecta fort i no et mogui, el drets humans més elementals, encara tendria la justificació de l'honestedad. Però resulta que el programa esmentat (amb tota l'orquestració propagandística paral.lela) corre a càrrec del país que obstenta el rang de primera potència mundial, els Estat Units, que ha comptat amb tota una cort de governants afins participant i aplaudint en tal acció humanitària. No disculpam els soviètics pel que ha succeït a Polònia; però no convé oblidar, tampoc, la política exterior de l'autodenominat "prôcer" de la llibertat, i, comprovar quines han estat les seves actuacions en matèria internacional. I el cas de Centràmerica és el botó més clar de mostra, per més que no sigui l'únic: així tenim Israel, Sudàfrica, Xile, Argentina, Uruguai, Perú, i, per què no, Vietnam, entre altres típiques "accions humanitàries" dels estadans de la Casa Blanca.

"The Washington Post" citava, fa dies que el ciutadà nordamericà encara està dominat pel síndrome de Vietnam, que veu amb recel l'aventura centramericana de Ronald Reagan. No obstant això "The Washington Post" esmentava que el risc de vietnamització és nul i tot això de la por no és més que fer elucubracions sobre fenòmens històrics que no tenen res de similar. Centramèrica –diu el rotatiu– no ofereix cap perill, i, és convenient assenyalar que, darrerament, aquest periòdic segueix les consignes del Pentàgon i Washington.

Però, si per altra part ens preocupam de llegir les declaracions de Haig –Secretari d'Estat de Reagan– ens n'adonam que hi ha quelcom que no funciona, entrant en flagrant contradicció: Estats Units seguirà enviant ajuda económica i militar (assessors inclosos) als mandataris salvadorencs amb l'esperança de què no es produesqui una altra Nicaragua. Recordem que la participació nordamericana a la Guerra del Vietnam començà, en els seus aspectes tàctics, de la mateixa forma que la Guerra de Centramèrica; i és que el poble nordamericà aprenguè bé la lliçó d'Indo-xina. Notem nogensmenys, la relació que es fa entre el Vietnam i Centramèrica, assenyalant, per tant, que s'està produint un conflicte regional i no local; i al mateix temps que uns –"The Washington Post"– parlen del fenomen irrepetible vietnamita, altres –Reagan i Haig– segueixen enviant milions de dòlars a unes dictadures cadavèriques amb l'ànim d'impedir la regionalització del conflicte salvadorenc: com quedam, dones?

El marc de la guerra sens fi que té lloc a Centramèrica, seguirà mercè a la prolongació de l'ajuda militar a Guatemala i El Salvador després de les seves respectives eleccions. Els darrers rebran de Washington la generosa suma de 800 milions de dòlars convertintse en la tercera nació del món amb un major préstam militar nord-americà. La situació política en aquest territori –el més petit d'América– retrocedeix uns anys estant, els elements destacats de l'ultradreta exercint càrreres importants "cara al públic", cosa que abans feien des de l'amagatall, manejant les regnes del poder econòmic i polític. Roberto d'Abuisson, destacat feixista, assassí de Monsenyor Romero i de milers de salvadorenys, és, virtualment, l'amo del Salvador en aquests moments. Per a ell, la guerra no existeix, i així ho ha exposat passat el seu triomf electoral: no hi haurà negociacions de pau amb els "subversius". Deixa de banda que aquests "subversius" assoleixen el 70 per cent de la població salvadorenya, organitzada políticament i militar en el Front Farabundo Martí. L'entesa pacífica, ara com ara, es fa molt difícil, i per a la Democràcia Cristiana aquestes eleccions poden significar-li el seu esfondrament com a grup polític amb certes garanties.

Al mateix temps, la política de Reagan no fa sinó acréixer el risc de vietnamització de l'àrea, involucrant directament El Salvador, Nicaragua, Hondures i Guatemala. De fet, les tècniques militars usades pel Pentàgon en aquesta zona recorden, clàrament, les utilitzades en el conflicte indoxinès: aldees estratègiques, bombardeigs amb napalm i gasos tòxics, bloqueigs, ensinistraments d'unitats d'èlite, etc.

Che Guevara, el seu missatge a la Tricontinental el 1967, exposava que l'estratègia revolucionària s'ha de basar en la creació de molts de vietnams per a esgotar l'imperialisme. El projecte guerriller de Bolívia tenia aquestes intencions inicials: la formació de bases guerrilleres dins el cor de Sudamèrica, des d'on s'expansionaria la revolució continental. Tal vegada el Che mai sospità la importància de l'istme centramericà, i el paper que aqueste regió està jugant en la marxa revolucionària. Però, el que sí queda clar és que el comandant Ernesto Che Guevara volia vietnams per a enfonsar el capitalisme, debilitantlo dispersant-lo, amb el fi de trastocar l'orde d'injustícia en què viuen els pobles llatino-americans. Reagan vol aquests vietnams per a derrotar a totes les dones i homes que lluiten per l'alliberament nacional dels seus països.

Paradoxalment dos personatges tan diferents concorden, per única vegada en una concepció de lluita els resultats de la qual estan encara per veure.

Carlos Manera

transformar
la seva cuina és facil

Si la seva cuina ha quedat antiquada i ja no sap on ha de posar les coses és l'hora de fer un pensament.
Transformi la seva cuina en un lloc on pugui CUINAR, MENJAR i PASSAR-HI HORES AGRADABLEMENT.
CUINA-COMPLET se n'encarrega de tot: Llanterneria, obra, pintar, electricitat, ebenisterie, etc.
CUINA-COMPLET és un únic pressupost i una casa única que se n'encarrega de tot

Confiau en **Cuina Complet**

"Experts en transformar la seva cuina"

C/. Rosiñol, 20 (devora Lírico Palace). Tel. 23 51 76. PALMA

TELES MALLORQUINES
I ROBA DE LLENGOS
a
CÁN
OLIVER
Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

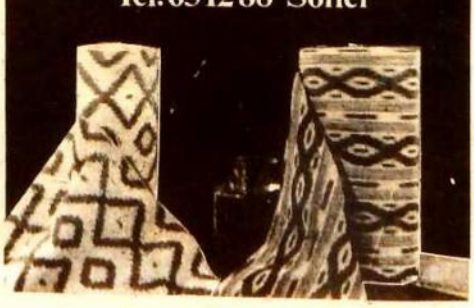

JOAN PERELLÓ,

Regidor del PSM a l'Ajuntament de Ciutat

"A les properes eleccions hem de treure tres regidors a Ciutat"

Diu que per naturalesa no és optimista i que, per tant, políticament tampoc ho és, perquè creu que en política és un error ser optimista. Tenint amb compte això pensa que a les pròximes eleccions municipals el PSM por treure, a Ciutat, tres regidors. Seria òptim per al PSM passar d'un regidor a tres. Això donaria unes possibilitats noves a la nostra tasca a Ciutat", afirma, després d'explicar en aquesta entrevista con ha anat la seva presència a Cort.

Joan Perelló és possiblement el regidor amb més bon humor dels que diàriament trepitgen La Casa de la Vila. Mai no se l'ha vist enfadat ni ha dit una paraula més forta que l'altra. Encara no s'ha barallat amb ningú. Un diria que duu molts d'anys en aquest ofici i en canvi és quasi el més nou en el càrrec. I també quasi el més jove, encara que la seva incipient pèrdua dels cabells i la seva imprompta pícnica el facin parèixer més vell i això el deprimeixi, de vegades, un poc.

Li començam a fer aquesta entrevista quan està avorrit com una moixa controlant els exàmens d'oposició d'uns aspirants a bibliotecari municipal.

—Joan. Per entrar en matèria ens podries referir el teu balanç dels tres tres primers anys d'Ajuntament democràtic, encara que tu duguis a Cort poc més d'un any.

—Crec que hauríem de començar referint-nos a la campanya electoral. Tots els partits vàrem fer una campanya molt optimista oferint unes alternatives que no s'han pogut dur a terme en molts de casos. Els resultats de la tasca del PSM a Cort no s'ajusten tampoc a allò que va dir a la campanya electoral, per aquests motius. La primera gran sorpresa per a nosaltres van ser els resultats electorals. La presència del PCIB i del PSM va fer possible que la UCD no governàs la Ciutat, sinó que l'Ajuntament passàs a ser controlat pels partits d'esquerra. El lema de la nostra campanya fou "Una veu del poble dins l'Ajuntament", per això preguérem la comissió de Vies i Obres. Però jo dividiria, a l'hora de fer un balanç, aquests tres anys en tres etapes diferents.

—Endavant.

—La primera etapa és la de Jaume Obrador com a regidor del PSM. Com a tinent de batle de Vies i Obres va fer una tasca molt correcta. Aglutinà el moviment social a la seva comissió a través de les Associacions de veinats, a les quals donà força. La segona etapa és una etapa de crisi provocada per la dimissió d'en Jaume Obrador i l'accidentat pas per Cort d'en Pep Bernat. Això va dur a la ingovernabilitat de l'Ajuntament durant vàries setmanes. La tercera etapa comença quan jo vaig entrar a l'Ajuntament. Més que renovar els pactes es va fer una reestructuració de competencies que nosaltres aprofitàrem per a canviar la cartera de Vies i Obres per la d'Educació i normalització lingüística.

—I amb això el PSM deixà una mica de banda els barris per acostar-se als sectors més intel.lectuals, o va ser casualitat?

"NO HEM DEIXAT ELS BARRIS"

—No, no. Amb la comissió d'Educació també estam molt a prop dels barris, perquè les escoles estan als barris i els veïnats volen resoldre també aquests problemes. Canviàrem de comissió perquè encara que considerassim correcta la tasca del PSM en Vies i Obres trobàrem que també hi havia altres qüestions prioritàries per a nosaltres i que l'Ajuntament s'estaven duent d'una manera molt feble. Per això agafàrem sa comissió d'Educació i les delegacions de Normalització lingüística i Biblioteques.

—El govern d'esquerres en el seu conjunt ¿ha dificultat o pel contrari ha permès al PSM dur endavant els seus projectes en aquestes matèries, facilitant els mitjans adequats?

—En el cas del tema educatiu, sí. L'evolució dels presuposts destinats a Educació reflecteix la preocupació no sols del PSM sinò del conjunt de l'esquerra per dignificar les escoles. En tres anys el presupost d'educació ha passat de ser de cinc milions a cent-trenta-cinc milions.

—I en quant a la normalització lingüística?

—La "majoria" va assumir el nostre programa amb algunes modificacions. Però el programa ja deia que per arribar a bon terme era necessari, primer, una voluntat política del regidors, que no s'ha donat. En segon lloc una predisposició favorable dels funcionaris, que només s'ha produit en part, perquè els funcionaris estan dividits en aquest tema. I en tercer lloc un presupost adequat.

—¿Són suficients, els cinc milions prevists?

—Serveixen per començar a fer feina. La cosa més urgent és resoldre les deficiències internes de l'Ajuntament; encara tot s'escriu en castellà. En quant a la campanya exterior crec que ha estat correcta. Ara acabarà la fase publicitària i començarem cursets de català als barris i obrirem a l'Ajuntament una oficina d'assessorament lingüístic.

—Per cert, a tota la campanya publicitària no s'ha anomenat la paraula "català".

—Als fullets i textos es diu clarament que la nostra llengua és el català. A altres llocs s'ha utilitzat l'expressió "la nostra llengua" per prudència a fi d'evitar la divisió ciutadana. Però al programa va quedar clar que la nostra llengua és el català, i això va ser uns dels motius d'UCD per votar en contra.

UN GOVERN PRESIDENCIALISTA

—Què tal el funcionament del govern municipal?, es fa feina en equip o es un govern presidencialista?

—Inicialment es va intentar que fos un govern en equip, a on es discutissin les diferents postures fina arribar a un acord. Però tal vegada pel pes que té el PSOE dins l'Ajuntament i les mateixes normes de funcionament municipal, el cas és que el batle ha anat tenint un paper cada vegada més presidencialista. De totes formes nosaltres tenim un sentit realista de la política i sabem que som una minoria dins l'Ajuntament. Intentam introduir elements progressistes i nacionalistes, encara que no totes les propostes arribin al Ple. Es molt difícil un govern format per tres partits polítics.

—¿Què s'ha fet d'aquella polèmica intenció, manifestada amb certa agressivitat i tot, d'anar fent mocions particulars als Plens quan el consideràssiu oportú?

—En vàrem presentar un parell —sobre la bandera, sobre la reducció de les tarifes del transport...— i les vàrem perdre. La de normalització lingüística vàrem aconseguir presentar-la com unitària de tota l'esquerra. Ara ens reservam el dret a fer mocions particulars sobre temes que no siguin d'exclusiva competència municipal. Els temes municipals han de ser discutits i pactats.

—I serán sens dubte, mocions referides a temes culturals o a reivindicacions nacionalistes. ¿El PSM pot oferir qualcom més a l'electorat?

—A primera vista pot donar la impressió que només donam resposta a aquestes qüestions. Tal vegada ara siguin prioritàries per a nosaltres, però en el seu darrer Congrés el PSM aprovà ponències sobre agricultura, economia, sanitat, ecologia... I les jornades del PSM per als seus regidors han tractat primer, és veritat, el problema cultural i lingüístic, però després la qüestió urbanística i ara la sanitat municipal.

—¿En quina situació estarà el PSM després de les properes eleccions municipals, quan falta menys d'una any? ¿Es optimista Joan Perelló?

—No som optimista per naturalesa i en política, lògicament, tampoc. Per mi és un error ser optimistes en política. Crec que seria òptim per al PSM passar d'un regidor a tres, a Ciutat. Això donaria unes possibilitats noves a la nostra tasca, tant pel número de vots que això significa, com per la distribució de competències que suposaria i la possibilitat de tenir un paper més actiu a l'Ajuntament. Es responsabilitat de PSM aconseguir a Ciutat un mínim de tres regidors a les pròximes eleccions.

Gina Garcias

DAVANT LA CREACIÓ DE NOUS HIPERMERCATS

El Partit Socialista de Mallorca, tal com ho ha expressat repetides vegades, està en contra de la monopolització, per part de companyies privades de qualsevol dels sectors comercials.

L'estructura comercial de Mallorca és una estructura familiar, i es veuria greument afectada per la contínua implantació de nous hipermercats; la legalitat actual fa pràcticament impossible combatre aquest nou model de mercat. S'han de cercar fórmules jurídiques que estiguin al servei d'afavorir a la petita empresa; ja que és una fórmula de combatre l'atur.

Malgrat tot és necessàri una reestructuració o reconversió del sector i que podria passar per l'opció de fórmules apuntades per la PIMEM com són la igualtat d'horaris o demanada a l'Administració, la limitació d'aquest tipus de comerç i l'aprovació de la llei de competència.

El Partit Socialista de Mallorca proposa també la integració del petit comerç en fórmules de cooperatives de consum, conjuntament amb els productors dels articles elaborats a Mallorca.

Oficina de Premsa.

DECLARACIONS DE RENDA i PATRIMONI

Un servei de "Mallorca Socielista"

Informació Telf. 221414

LLIBRES DE LA MAGRANA

Jordi Vila-Abadal,
La Drogació. Joventut i Droga.
Alliberament, 15
Un profund anàlisi de la incidència de la droga en la joventut i del paper que hi juga la societat. Una eina indispensable.

P. Vilar, E. Vinyamata, V. Ventura, F. Cucurull, R. Castellanos, J.-L. Carod-Rovira, etc.
L'Esquerra Nacionalista Avui.
Quaderns d'Alliberament, 7
Una miscel·lània dedicada a l'esquerra nacionalista, completada per un ample qüestionari sobre la situació actual i el futur del moviment d'alliberament nacional i de classe.

L'ESPARVER
Per als al·lots i al·lotes que els agrada llegir

NOVETATS

16. John Wyndham.
El dia dels trífids.
Traducció de Ramon Folch i Camarasa. Autors Moderns.

15. Mark Twain.
Les aventures de Tom Sawyer.
Traducció de Josep Carner. Autors Clàssics.

14. Xavier Fàbregas.
L'Encalç.
Autors Catalans.

13. Mary Rodgers.
Quin dia tan bèstia!
Traducció de Mª Antònia Oliver. Autors Moderns.

REEDICIONS

Josep Armengou.
Justificació de Catalunya.
5.ª edició

Miquel Strubell.
Llengua i població a Catalunya.
2.ª edició

M. de Pedrolo.
Domicili provisional.
2.ª edició

UNA CASA ESPECIALITZADA
EN ALTA FIDELITAT

CENTURY

imatge i so

* So Professional
* Alta Fidelitat
* Lloguer de pel.lícules
* Televisió
* Cinema
* Discs
* Servei Tècnic Propi

Carrer Antoni Marquès Marquès, 4 — Tel. 29 61 74
CIUTAT DE MALLORCA

TAULA RODONA

EL DRET AL TREBALL. A

TOTS COINCIDE

★ Ferran Gomila (misser laboralista): No hi ha sortida dins l'economia de mercat.

★ Josep Vílchez (CC.OO.): Les reestructuracions han d'esser pactades entre tots els agents socials.

★ Ferran Navines (Cercle d'Estudis Econòmics(: "La sortida passa pel progrés tècnic. Jo som optimista"

★ Pere Mascaró: És necessari un nou concepte del treball, contemplar l'atur no com una nafra sinó com un benefici social.

Quines són les causes concretes que produeixen l'atur a Mallorca? De quina manera, i fins a quin punt, les noves tecnologies en són un element causant? En definitiva, atur, fins quan? A totes aquestes preguntes i algunes més tractaren de trobar resposta els convidats de MALLORCA SOCIALISTA que es reuniren en taula rodona per a parlar d'aquest greu problema de la nostra societat. Hi assistiren els economistes Ferran Navines i Pere Mascaró (el primer, gerent del Cercle d'Estudis Econòmics —de la CAEB— el sindicalista Josep Vílchez (de CCOO) i el misser laboralista Ferran Gomila. Aquest és el resum que ens n'ofereix el periodista Sebastià Verd.

MALLORCA SOCIALISTA.— Demanaríem primer a Ferran Navines que ens exposàs quina és la situació, en base a les fonts informatives que té el Cercle d'Estudis Econòmics.

FERRAN NAVINES.— Per començar jo diria que, en parlar de l'atur, convé diferenciar quatre sectors: pell, construcció, turisme i primer treball, com a sectors més afectats per la desocupació. Així diríem que, comparativament, des del febrer del 1977 al febrer de 1982, l'atur a la sabata s'ha multiplicat per 7'14; a la construcció per 0'71; al Turisme per 3'27 i entre els qui cerquen el primer treball en un 13'19. En total l'atur s'ha multiplicat por 2'8. Això en percentatge, perquè en xifres absolutes els sectors que més han vist incrementar l'atur han estat, per aquest ordre, el turisme, la construcció, el primer treball i la sabata.

CAUSES DIVERSES AMB LA CRISI AL FONS

MS.— I quines serien, segons el Cercle, les causes de l'atur?

FERRAN NAVINES.— En el sector de la sabata l'evolució que ha seguit l'activitat exportadora influida negativament pel tipus de canvi i ara, amb un canvi més favorable pel que fa al mercat americà, la poca capacitat competitiva davant altres productors. A la construcció s'ha produit una caiguda de la demanda d'habitatges per un problema elemental, la insolvència de la pròpia demanda. La construcció ha anat trampejant la situació gràcies a la construcció de les segones residències, però el descens del mercat és evident. L'hosteleria, per la seva banda, pateix un problema de reestructuració, accentuat en el període de 1977 al 1981, ja que ara hom té la sensació que s'ha tocat fons. I, finalment, hi ha el sector de joves que cerquen el seu primer treball. Les seves causes cal situar-les al mateix nivell que a la resta del món occidental. La societat estava acostumada als anys de la prosperitat, dels "baby-boom" és a dir dels joves que creixeren en aquells anys, nosaltres mateixos, però ara tot és prou diferent.

UN MERCAT NEGRE DE TREBALL

FERRAN GOMILA.— Jo no puc conèixer les xifres tan bé com en Ferran pe crec que són incompletes des del moment que no tenen en compte el treball negre, es dir el que es realitza al marg de la legislació laboral. A construcció el "boom" de la desaparició de llocs de treba es produí entre el 77 i 78, cara que després ha conti nuat l'increment, però a construcció no hi ha conflic tes. Com s'explica això? crec que hi ajuda un treba il.legal o, si voleu, heterodox un treball amb colles sens asseguranees, falses cooperati ves...

MS.— I a això se li diu conflictivitat?

FERRAN GOMILA. Aquesta és precisament conflictivitat, una conflictivitat de por, callada, un fenomen que només es aprecia a nivell personal i que es dóna a totes bandes, no només a construcció, sinó també al calçat, on, per cert, em sembla que hi ha hagut una greu manca de previsió per part de l'empresariat.

MS.— Qui és el responsable d'aquesta situació?

FERRAN GOMILA. tot aquest embull el que s'ha produit és una notable dis minució de la responsabilitat empresarial. Jo reconec que

...R FINS QUAN?

...IXEN: LA CRISI ACCENTUA L'ATUR

S'acusa l'hosteleria de dur a terme una reestructuració salvatge. (Fotos: M. Rivera).

...hi ha una crisi, però també ...que s'aprofita aquesta crisi ...per a dur a terme un clar pro...grama polític-econòmic que ...beneficia els empresaris. A ...l'hosteleria el fet és evident, ...mentres augmenta el nom...bre de parats els beneficis ...pugen. La reestructuració de ...l'hosteleria, a la qual cal ...qualificar de salvatge, s'ha ...fet gràcies a un mecanisme ...jurídic que progressivament ...ha substituït el contracte in...definit per altres models, i ...tot mercè a accions que es ...mouen pacte de la Moncloa, ...AMI o ANE, tant se val.

...ELS PACTES FOREN NECESSARIS

JOSEP VÍLCHEZ.— Es...tam davant un fenomen que ...afecta tot el món occidental i ...que ja dura des del 73. A les ...illes en podríem diferenciar, ...això no obstant, dues fases. ...Una, del 73 i 74, lligada a la ...crisi general, on s'accentua ...l'atur estacional i es pro...dueix un èxode important ...d'immigrants que retornen a ...les seves cases. L'altra fase ...correspon als darrers anys, ...on, efectivament, assistim a ...una reestructuració salvatge ...de l'hosteleria amb pèrdua de ...més de vuit mil llocs de tre...ball, una reestructuració que ...no crec, com diu Navines, que ...hagi tocat fons, sinó que con...tinuarà...

FERRAN NAVINES.— Jo ...crec que hem de considerar ...que s'han produït dues crisis ...generals i que les dues s'han ...notat profundament a les ...Illes. És evident que l'atur ...neix de la crisi i que la crisi ...té l'origen en una pèrdua del ...règim de productivitat i amb ...una pèrdua de beneficis i que per recuperar-los s'ha de recuperar la productivitat...

FERRAN GOMILA.— No estic d'acord que s'hagi perdut la productivitat, sinó que s'ha produït un descens de les expectatives de guany.

PERE MASCARÓ.— Hi ha crisi, és evident, però les causes de l'atur són diferents segons el sectors. L'atur al calçat i a l'hosteleria no tenen res a veure. En el calçat bona part de la culpa ve donada per causes externes a les empreses, la qual cosa no és el cas de l'hosteleria. Al calçat el nivell de desocupació ha arribat al vint per cent, encara que, efectivament, s'ha recuperat bastant dins l'economia negra. Al calçat, a les empreses millor dit, si se les pot culpar, en tot cas, és d'haver distret el capital dirigint-lo cap a altres activitats, com succeí, per exemple, a Lluemajor. En tot cas, però, el sector més expulsor de mà d'obra és, indiscutiblement, l'hoteler. Tant a la fusta com al calçat hom pot arribar a la conclusió que el nivell de productivitat i ocupació són variants que van lligades. Bé, s'hauria de matisar aquesta afirmació. Però, en canvi, a l'hosteleria la situació és ben diferent, ja que aquí sí que és clar que llevant mà d'obra s'augmenta la productivitat. L'hoteler vol concentrar totes les despeses possibles del turista dins l'hotel i estalviar mà d'obra perjudicant no sols al treballador d'hosteleria sinó a tot l'entorn comercial de l'hotel, al petit turisme i al comerç, on també es provoca desocupació per mor d'aquesta estratègia. I amb tot això, perdonau-me si em faig llarg, no podem oblidar que cada vegada es produeix una major concentració empresarial i que, cada vegada més, les decisions turístiques de Mallorca es prenen a Suïssa.

LA RENDABILITAT DE LES EMPRESES

FERRAN NAVINES.— No podem oblidar, tampoc, que la racionalitat del sistema obliga a recuperar la rendabilitat de les empreses. A la indústria es pot trobar una sortida fent inversions productives; però als serveis quasi bé no queda altre remei que reduir plantilles.

FERRAN GOMILA.— El problema és sebre què entenem per rendabilitat.

PERE MASCARÓ.— També cal considerar la penetració de noves tecnologies que, d'alguna manera, mitjançant la telecomunicació, també afecten els serveis.

FERRAN GOMILA.— Abans de tot convendria deixar ben clar que el concepte de rendabilitat que aquí s'ha emprat és totalment irracional. Els empresaris funcionen per la llei de la cobdícia. Treball n'hi ha i més que no creim, però el empresaris no es comprometen socialment i el treballador, que necessita guanyar-se la vida, no té més remei que acceptar condicions fins i tot il.legals. Un altre tema, per exemple, seria tornar incidir en la diferència que hi ha entre nivell d'atur i nivell efectiu d'ocupació, ja que el treball clandestí és cada vegada més important. I mentres, venga pactes de la Moncloa, venga ANES...

Segons el gerent del Cercle d'Estudis Econòmics (de la CAEB) s'ha de recuperar la rendabilitat de les empreses.

JOSEP VÍLCHEZ.— Bé, jo crec que cal diferenciar els temes. Els pactes han estat necessaris en un moment donat i d'aquí que les centrals sindicals els hagin signat, la qual cosa no impedeix que acusem la CEOE, i la CAEB mallorquina n'és una part, de voler tirar més endarrera lliberalitzant encara més l'ocupació.

FERRAN GOMILA.— Alerta al.lots, que això no ha fet més que començar! Ara hi ha el perill que el Govern renfongui tots els decrets i lleis laboral i tots sabem que el Govern no persegueix l'atur sinó parar la inflació.

JOSEP VILCHEZ.— Cert. Nosaltres acceptàrem els pactes i sabíem això, però creïem i creim que els beneficis obtinguts també s'han fet notar. La inflació ha davallat des de més del vint per cent al 14, però ¿si l'augment de sous es fixa en l'11, on han anat a parar els 3 punt restants? ¿A la introducció irracional de tecnologia o a Suïssa?

LA REVOLUCIÓ TECNOLÒGICA

PERE MASCARÓ.— El problema no és de tecnologia. És d'un estancament de la demanda. Els japonesos no tenen problemes per mor de la tecnologia perquè tenen capacitat d'ampliar mercats. Introduir tecnologia té dues variants: produir més amb la mateixa gent o produir igual amb manco gent. La pitjor cosa és que aquí estam per la segona i és això que evidentment resulta inadmissible.

MS.— Bé, dissortadament el temps sempre ens queda curt. El diàleg sobre aquesta qüestió és dramàticament interessant, és dramàtic perquè l'atur és una realitat que sembla no tenir fi. Aquí s'han exposat algunes de les causes des d'òptiques distintes, però, ¿quina podria esser la sortida?

LA SORTIDA A L'ATUR

FERRAN NAVINES.— La sortida passa inevitablement pel progrés tècnic, la qual cosa sempre implica un estalvi de treball. Seria tapar-se els ulls donar l'esquena a aquest fet. Però, malgrat això jo som optimista, encara que sembli una contradicció. No vull dir que és necessari que s'incrementi l'atur, sinó que incentivant el progrés pot recuperar-se la rendabilitat de les empreses i, amb l'augment de la productivitat por reactivar-se tota l'economia. D'altra banda no podem oblidar que cada revolució tecnològica ha vengut acompanyada d'una reducció d'hores de treball, com una millora de la feina i que ara, en aquesta tercera revolució tecnològica, les jornades de treball ben bé poden reduir-se a la meitat.

JOSEP VÍLCHEZ.— Segons crec, la crisi està dins el marc de les estructures del mercat, on la llei fonamental és la llei de la competitivitat. Per tant, si hem de romandre dins aquest model de mercat, no queda cap altra alternativa que fer rendables les empreses i procedir a reestructuracions. Ara bé, aquestes s'han de fer d'acord amb tots els agents socials, tant patronals, com administració com sindicats, però, en canvi, assistim a reestructuracions salvatges i a una manca total de programes econòmics. I això succeeix tant a les Illes com a tot l'Estat. I d'aquesta manera no hi ha qui pugui ser optimista, crec.

PERE MASCARÓ.— Jo també diria que el futur passa inevitablement pel progrés tècnic. Però al contrari d'en Ferran Navines jo tampoc som optimista, sinó ben pessimista davant la situació actual ja que haurien de canviar moltes coses perquè el progrés tècnic pogués beneficiar tothom. Faria falta, entre altres coses, un nou concepte del treball, que es contemplàs l'atur no com una nafra, sinó com un benefici social i que, per tant, un cop repartida la feina l'home guanyàs en temps de lleure. La jubilació podria avançar-se. Però... ¿com és possible aquest concepte del lleure en un món competitiu...?

— En conseqüència, ja que la societat no pot canviar per ella mateixa jo seria partidari d'un paper de l'administració ben diferent a l'actual, assumint el paper d'agent actiu i principal dins l'activitat econòmica.

JOSEP VÍLCHEZ.— També hi estic d'acord. És clarissim.

FERRAN GOMILA.— Ja que em correspon acabar aquesta taula rodona, ho serà que diguem les coses clares, encara que a molts els pugui semblar demagògia. Jo crec que la voracitat del capital internacional és insaciable. D'aquesta manera, jo no entenc això de pactes ni d'anar pel camí d'enmig. O nosaltres acabam amb la societat de mercat o la societat de mercat acaba amb nosaltres. Evidentment estam davant un progrés tècnic, però el progrés tècnic és una intensificació del capital creixent. I el capital necessita ara una disminució dels llocs de treball i, cada vegada més, un esforç més gran del treballador. Això no és altra cosa que el sistema que arriba a la seva fi. A més aquesta és una crisi d'acumulació de capital. No ens hem d'enganar. La sortida no és dins l'economia de mercat, no és possible.

ASPECTES DE LA PROBLEMÀTICA MALLORQUINA QUE HAN D'ESSER CONTEMPLATS PER UNA GESTIÓ URBANÍSTICA

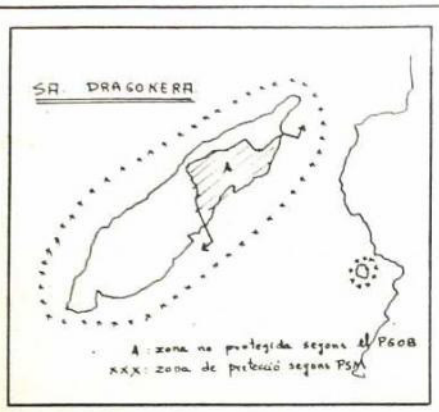

ANÀLISI DE LA PROPOSTA DE MODIFICACIÓ DEL PLA GENERAL D'ORDENACIÓ DE LES BALEARS

Analitzada detingudament la proposta de modificación del Pla Provincial d'Ordenació de Balears del 4 abril de 1973, amb ànim crític i constructiu expressam el següent.

Consideram absolutament necessària l'existència d'una modificació de l'anterior PGOB per dos motius fonamentals. En primer lloc, degut a que fou elaborat sense tenir en compte unes directrius territorials conjuntes que harmonitzassin la demanda turística, urbanística i social, amb una protecció dels recursos naturals i culturals com elements generadors de riquesa i benestar social. En segon lloc, els fets demostren que no han existit uns mecanismes que poguessin evitar la gran permisivitat de construccions il.legals.

En l'exposició de motius no es dóna solució a cap dels anteriors condicionants, que fan necessària l'existència d'un nou PGOB. D'altra banda, els motius exposats en el sentit de "controlar l'edificació en sòl no urbanitzable de manera que, permetent els legítims drets dels seus propietaris a edificar, no s'entri en contradicció amb la imperiosa necessitat de preveure les característiques econòmiques, paisatgístiques i ecològiques del medi rural", no queden degudament regulats per l'articulat objecte de modificació. Es més, l'autonomia municipal que es pretén defensar i fomentar, no és més que una porta oberta a les variacions de les Normes Generals, que substancialment poden desvirtuar les suposades intencions inicials. L'article 4, apartat 3, és una prova del que exposam, a més de molts d'articles que van acompanyats de dispenses que pràcticament possibiliten la seva invalidesa.

Consideram una tasca prèvia a la proposta de modificació, l'elaboració i discusió dels informes socioeconòmics, culturals, etc. en què s'ha de fomentar tot l'articulat. L'exposició de motius, fa referència tan sols a que de l'anterior PGOB de 1973 "nuestra sociedad ha experimentado cambios notables", enumerant una série de lleis de caràcter general a l'Estat Espanyol, com la Llei del Sòl, "Reglamentos de Planeamiento", de "Gestión" i de "Disciplina Urbanística", Lleis de "Espacios Naturales", etc. "unidos a la aparición de una nueva conciencia sobre preservación de la Naturaleza y de edificacions en el medio rural con fines de segunda residencia". La pobresa d'aquesta argumentació de motius, demostra la manca d'interés, capacitat, o voluntat d'anatlitzar la verdadera problemàtica insular. La solució a la problemàtica específica de cada una de les Illes Balears i Pitiüses, passen necessàriament per una exposició i anàlisi de la seva problemàtica. Es, en funció d'aquesta anàlisi prèvia quan es poden aplicar les normatives de caràcter general adaptant-les a les nostres particularitats territorials.

Entenem que en aquests moments decisius no es pràctic el fet de mantenir per cap grup o entitat posicions testimonials, que necessariament ens durien a l'aritmètica dels vots, amb la conseqüent pèrdua pel projecte d'unes aportacions útils i enriquidores. Els primers afectats serien els propis mallorquins i els responsables els autors d'una proposta immobilista. Es des d'aquesta òptica que intentarem aportar unes solucions per a combatre uns problemes d'interès general.

AUGMENT DEL NIVELL DE VIDA.— L'augment i consolidació pels mallorquins d'una qualitat de vida, estable i a llarg termini és l'eix sobre el que es fonamenten les nostres aportacions al present projecte.

a) RIQUESA MATERIAL.— La riquesa material, fruit del treball o de la propietat del sòl, són dos elements a valorar perquè poden tenir unes implicacions urbanístiques. La construcció, hosteleria, artesania, agricultura, etc. fonts generadores de riquesa material i sobretot a Mallorca, on el TURISME incideix fortament sobre aquestes activitats. Millorar i estibilitzar l'oferta turística representarà un fluix econòmic cap un gran sector turístic, hem de tenir en compte, en primer lloc, quin es el factor generador de turisme i, en conseqüència, de riquesa. La Natura de Mallorca, en el seu conjunt, és la causa primera de tota una llarga cadena d'activitats i serveis. L'eliminació de la causa ens duria irreversiblement a l'eliminació dels afectes. Actualment tenim prou elements de judici per a valorar les causes de la pèrdua de qualitat turística. Si la pèrdua de qualitat del turisme s'ha de combatre com fins ara, augmentant la quantitat de l'oferta, arribariem ràpidament a una autofàgia geogràfica progressiva. La solució passa per mantenir una quantitat d'oferta, millorant la qualitat, tant de serveis com de zones de reclam turístic, com són platges, parcs naturals, zones humides, etc. Un vertader projecte de futur, no es pot sostenir només sobre l'activitat del sector terciari. La reconversió i adaptació industrial, utilitzant entre d'altres els beneficis del turisme, pot estabilitzar els llocs de treball en el sentit de promoure indústries transformadores i explotadores de recursos propis en benefici del sector turístic, de la població en general o de l'exportació.

No podem entendre l'urbanisme com un factor que general només treball de la construcció, sinó com un element planificador i potenciador d'un equilibre dels diferents sectors.

Per tant, creim que per aconseguir aquest millorament de la qualitat de vida no és menester la contínua construcció de nous establiments humans, ni el poblament de zones no urbanitzables. La quantitat de sòl urbà i les urbanitzacions actualment existents són espais més que suficients per a satisfer la demanda d'una o fins i tot de dues vivendes familiars. El contrari seria generar i fomentar l'especulació com a front generadora d'una riquesa econòmica immediata hipotecant el futur i oblidant que la qualitat de vida és també la satisfacció de les necessitats físiques, psíquiques, estètiques i culturals de la població mallorquina.

b) PROPIETAT PRIVADA.— La història de la propietat privada es una successió de limitacions i controls socials. Si antigament la propietat anava des del centre de la terra fins a l'aire de sobre el sòl, actualment ha variat, i ha estat retallat amb una concepció realista més d'acord amb les necessitats actuals. De fet, actualment la qualificació del sòl, retalla i normalitza la utilització de la propietat privada, en raó a la seva funció social. I és per aquest camí que ens sembla que s'ha de seguir actuant. Però hem de destriar clarament entre la propietat privada de la terra i el dret d'edificiar. El dret a edificar ha d'estar al serveis d'unes necessitats col.lectives. Malgrat tot, creim que tota greu restricció de la capacitat d'edificació en zones no explotades agrícolament ha d'anar acompanyada d'unes compensacions. Aquestes compensacions, individuals o col.lectives, podrien aplicar-se en el sentit de concessions d'explotació de les zones de serveis que haurien de limitar tota zona protegida. A les zones urbanes i agrícoles, ja estan establerts els sistemes d'explotació, fruits del treball col.lectiu en el primer cas i del treball de la terra en el segon.

c) EL TREBALL.— La possessió d'un treball, és un dels patrimonis actuals de l'home comparable al de la propietat territorial o intel.lectual, com element generador de riquesa i de ben-

(Cont. a pàg. següent)

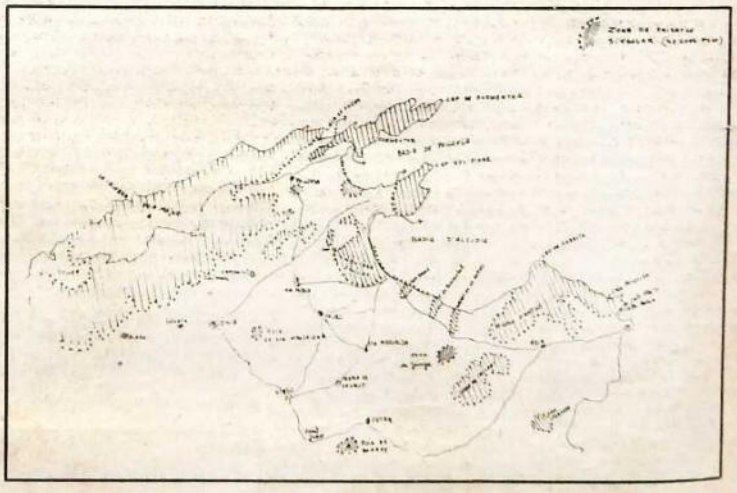

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a

"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"

*** CUINES, * GELERES, * MAQUINES DE RENTAR, * TELEVISORS, etc.**

Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

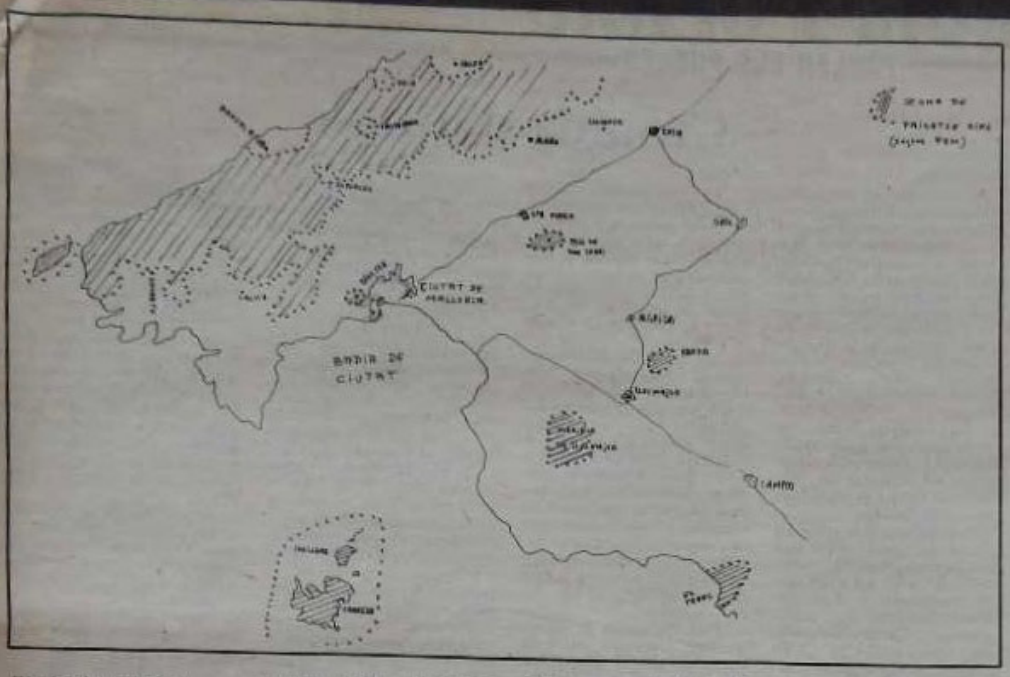

(Ve de pàg. anterior)

estar social. Sovint s'ha argumentat que, en el darrers vint anys, el turisme i la construcció han estat els elements generadors de treball a Mallorca. No s'ha valorat mai seriosament si l'actiu supera el passiu. La quantitat d'aturats actualment supera els de fa vint anys. S'ha aconseguit un augment de població i d'atur al no poder seguir mantenint els ritmes de creixement. Creim que l'ordenació territorial s'ha d'encaminar a resoldre els problemes dels actuals mallorquins, no a servir de refugi d'uns futurs mallorquins. L'estabilització de la immigració ha d'anar acompanyada no d'un augment de la quantitat de treball sinó de la qualitat del mateix. Els nostres recursos són limitats i a vegades no rendables. Mallorca, no es pot permetre un creixement demogràfic indefinit. Un continuisme amb l'anterior política urbanística, ens podria abocar a situacions no desitjades per ningú.

D) EL PAISATGE COM ELEMENT GENERADOR DE RIQUESA

Per a millorar la qualitat de vida, hem de començar per reconèixer quins són els factors que la generen. La NATURA, en el seu sentit més ample, és l'eix sobre el qual ha girat tot el desenvolupament econòmic a Mallorca els darrers vint-i-cinc anys. La singularitat i varietat i bellesa del nostre entorn ha generat una indústria turística, aquesta, la indústria de la construcció, incidint sobre els transports, artesania, hosteleria, etc. Una seriosa planificació del futur ha de recollir les ensenyances del passat. El binomi conservació-explotació ha d'esser valorat com l'element més decisiu del nostre futur socio-econòmic.

El present PGOB representa un avanç teòric quant a normatives proteccionistes amb relació al del 73. Deim teòric perquè manca a saber el grau de serietat amb què serà aplicat. Però les presents modificacions són, al nostre parer, deficitàries quant a la quantitat de superfície protegida i quant a la varietat de la mateixa.

L'alternativa presentada pel PSM a la delimitació de zones protegides s'ha realitzat amb la voluntat de suplir aquestes dues deficiències. Una protecció del nostre paisatge, analitzada científicament, haurà d'incloure cada un dels ecossistemes de l'Illa. L'ecossistema de la Serra Nord, de les zones humides, de les platges, la garriga, la marina (interior) i la zona aquàtica litoral, les illes i illots propers a la costa. Dels set ecossistemes anomenats, manca la protecció estricta de quatre. Seria convenient i necessària la protecció íntegra de tres platges típiques, en què la zona 1 arribàs fins al límit posterior a les dunes que estan fixades pel creixement de la vegetació, quedant envoltada d'una zona 2 de paisatge preservat. S'haurien de delimitar clarament com a paisatge singular dues o tres garrigues, envoltades d'una zona de paisatge protegit. Una o dues zones de marina com la de Llucmajor podrien esser declarades també paisatge singular, amb una zona circundant de paisatge protegit o preservat. La riquesa i originalitat botànica d'aquestes zones, així com la seva rareza comparada amb el paisatge d'Europa, serien un element decisiu i valuosíssim cara a una promoció cultural i turística de Mallorca, durant tot l'any, tant pels visitants externs com per a la formació científica de la nostra universitat i escoles.

No es pot ordenar el litoral sense tenir en compte la zona marítima. Es norma general, que els plans d'ordenació acabin a vorera de mar, però les activitats esportives amb les seves construccions, l'explotació marina i la seva protecció resten sense una legislació conjunta i harmonitzadora. L'existència d'un port esportiu o d'una zona protegida poden trastocar completament els plans d'ordenació urbans d'una zona costera. La zona marítima a més de comptar amb els serveis necessaris, hauria de preveure l'existencia de zones amb total protecció. Aquestes zones haurien de tenir una extensió aproximada de vint-i-cinc kilometres quadrats confrontant amb la costa. De la total protecció d'aquestes zones s'esdevendria un augment de la fauna marina, provocant una difusió cap el litoral no vedat. Serien un viver natural, donant un benefici material a les zones limítrofes i al mateix temps, una font d'interès turístic i cultural. Si per condicionaments legals no fos possible la inclusió d'aquests presupòsits, s'haurien d'articular unes solucions a través dels organismes autonòmics, Comandància de Marina, Jefatura de Costas, etc. La delimitació d'aquestes zones protegides. Malgrat tot, seria convenient l'opinió i consell d'organismes competents com l'Institut Oceanogràfic, Universitat, Societat d'Història Natural, etc.

E) URBANISME I CULTURA.— El fet insular, la nostra història, són elements que han generat unes manifestacions arquitectòniques peculiars que cal conservar i recuperar. El patrimoni cultural, com el paisatgístic, el de la propietat del sòl, el treball, còn elements que a Mallorca esdevenen amb unes característiques diferents de la resta del també heterogeni Estat Espanyol. Tot element cultural, urbanísticament parlant, ha d'esser protegit per la llei i contemplat la seva protecció i accés en els plans d'ordenació territorial i urbans.

F) RECURSOS NATURALS.— Un anàrquic creixement de la quantitat d'oferta turística, provocarà un augment indefinit de la població de temporada i a la llarga, de la població fixa a Mallorca com a esdevingut fins ara. Un augment de consum dels recursos naturals, sense anar acompanyada d'un augment del mateixos, provocaria un empobriment de la qualitat de vida dels que vivim a Mallorca.

Un dels recursos que no poden esser augmentats son les reserves hidràuliques. El consum mitjà d'aigua per persona i dia és de una 200 litres. Les futures restriccions seran degudes sense cap dubte a una mala planificación urbanística.

Els recursos energètics a Mallorca són limitats, actualment, l'electricitat es produeix gràcies al consum del carbó de les nostres mines i del petroli. Es calcula que el nostre carbó d'aquí uns vint anys s'haurà esvait de continuar els ritmes actuals de demanda. La dependència exterior serà molt major i els costos energètics molt superiors de seguir amb l'actual concepció urbanística de Mallorca.

G) VENDA DE TERRENYS ALS ESTRANGERS.— Si fins ara aproximadament un 75 per cent del territori eivissenc i un 30 del mallorquí està en mans del estrangers, quines previsions tenim per al futur?. Naturalment una normativa urbanística no pot resoldre aquesta qüestió, però sí el CGI pot donar les passes necessàries perque les inversions extrangeres tant les legals com les que es realitzen amb intermediaris mallorquins es vegin frenades.

H) L'EXPLOTACIÓ AGRÍCOLA.— L'agricultura, font tradicional de treball i producció a Mallorca ha estat sempre abandonada pel govern. Amb aquest pla d'ordenació correm el risc de continuar amb la mateixa situació. L'article 181, (cas núm. 1) liberalitza la creació de nuclis urbans en medi rústic, desviant el sòl del vertader destí que es la producció agrícola. L'edificabilitat en sòl agrari ha d'anar en funció d'afavorir l'explotació familiar, tradicional a Mallorca. Les superfícies mínimes per edificar poden estar sempre en funció de la qualitat del sòl, adaptant les mides a una rendabilitat familiar per aquest sòl. Es absolutament necessari confeccionar un mapa agrari del sòl i adaptar la normativa al tipus de sòl. Si minva l'especulació del sòl agrícola, per motius urbanístics, el seu valor vendrà donat per la productivitat i pel treball que s'hi realitzi. D'aquesta manera, s'estimularà la producció i els preus esdevendrán dins uns límits assequibles a la butxaca de l'agricultor.

SUGGERÈNCIES DEL PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA A LA PROPOSTA DE MODIFICACIÓ DEL PLA PROVINCIAL D'ORDENACIÓ DE LES BALEARS

En raó a l'anteriorment exposat, proposam que es tengui en consideració per a una elaboració definitiva les següents suggerències:

1.— Que es replantegi l'articulat de la modificació en raó als plantejaments d'adquirir i conservar un nivell i qualitat de vida millor per a tots els mallorquins. Per aconseguir-ho seria convenient no afavorir un augment de la quantitat d'oferta turística. No afavorir un augment de la població fixa i flotant de Mallorca i les Illes, podent així augmentar la qualitat i rendabilidad turística i al mateix temps estalviar i racionalitzar el consum dels recursos naturals de les Illes Balears i Pitiüses.

2.— Consideram de vital importància, la preservació d'uns paisatges representatius i característics de Mallorca, com són: La Serra Nord, Zona humides, platges, garrigues, marina, illots costers, i algunes zones marines. Una representació dels set biòtops o ecosistemes anomenats, hauria de quedar preservada de tota construcció i servir de testimoni per un futur, de la nostra realitat geogràfica, font directa de recursos econòmics, d'estudi, contemplació i esplai.

3.— La protecció especial dels monuments històrico-artístics, part de la nostra història i cultura (Talaiots, monuments prehistòrics, etc.) hauria de venir acompanyada d'unes disposicions urbanístiques que afavorissin la seva conservació, restauració i protecció.

4.— La protecció del sòl agrícola com a font de producció i treball hauria d'esser preservat de tota especulació urbanística. S'hauria d'adaptar la normativa relativa a mínimes superfícies edificables, en funció de la planificació d'aquest sòl i d'una explotació familiar mínimament rendible.

5.— Controlar el creixement urbanístic en funció de les nostres reserves naturals (aigua, energia, etc.) i d'una conservació paisatgística i estètica de l'entorn. Consideram que la realització del que proposam com del que proposa la Conselleria d'Ordenació del Territori no podrà dur-se a la pràctica si no es té en compte les dues consideracions següents:

a) En primer lloc el deixar en mans dels ajuntaments una amplia capacitat de decisió sobre la interpretació d'ignorar unes normes ja aprovades o amb capacitat per a modificar-les ens abocaria a resultats com els derivats de l'aplicació de la normativa actualment vigent. El gran nombre de construccions il·legals realitzades, així ho demostren. Es conegut que els Ajuntaments solen tenir una gran permissivitat deixant "anar lent" incompresiblement hagi denúncies de particulars. I això s'ha d'evitar en el futur. Les infraccions acumulades durant anys, degudes a la permissivitat dels ajuntaments, mirven anul·lar l'autoritat moral a l'hora de fer complir les lleis.

b) En segon lloc, a través possiblement d'altres conselleries o organismes, s'hauria d'adequar i fer complir una llei que obligàs al respecte de les normes urbanístiques que no es derivin d'aquesta reforma. El Partit Socialista de Mallorca, proposa incloure dins la propera creació de la figura del "Defensor del Poble", una persona o entitat, consensuada entre totes les forces polítiques, encarregada exclusivament de gestionar davant els poders públics les infraccions urbanístiques, i de realitzar inspeccions reglamentàries i obligatòries, tant al començament, durant i en acabar l'obra.

De no realitzar-se aquestes dues darreres propostes, els representants polítics dels pobles de les Illes, es convertirien en responsables de la il·legalitat, desgavells urbanístics i repercussions socials que provocaria en un futur no llunyà.

PRESÈNCIA I OPINIÓ

PARLEN ELS POBLES

ANDRATX

Crònica d'un ple

El passat dia 23 de Febrer es va celebrar un Ple a l'Ajuntament d'Andratx, que va esser prou interessant. I aquest interès estava centrat en dues qüestions: Sa Dragonera i La Trapa.

Sa Dragonera. Altra vegada Sa Dragonera! Aquesta gent de P.A.M.E.S.A. no es cansa mai.

Aquest pic es tractava que l'Ajuntament donés "el visto bueno" perquè dita companya iniciés, de ben nou, el tràmits burocràtics per la urbanització de Sa Dragonera.

No és que tinguès massa importància si s'aprovava o no i, en el cas de votar afirmativament, no per això significava que es donava carta blanca al projecte. Per aquest motiu, crec que el grup PSOE va votar afirmativament, junt amb els d'UCD. I per una altra "raó", que diré a continuació.

Hi havía molta gent a la Sala d'Actes i, encara que no estem d'acord amb ells, hi ha molts d'andritxols que creuen que la urbanització de Sa Dragonera seria una millora per al municipi; i el grup del PSOE va aprofitar la "inocència" de la votació per fer-se "simpàtics" als presents, (tent veure que ells (El PSOE), estaven per la Urbanització de Sa Dragonera.... "que donarà tanta feina als treballadors d'Andratx".

Oportunisme. Hipocresia. Manca de principis. Menyspreu de les més elementals regles polítiques que manen que, a la gent, se li ha de donar informació fidedigna d'els asumptes que no entén. Mai pendre'ls per beneits volent fer-los combregar amb rodes de molf. Varen votar a favor de PAMESA. De moment, varen donar "bona imatge". Quina "imatge" donaran quan es presenti una altra votació sobre el mateix tema? Perquè és de suposar que mantindran la seva coherència política —amb l'"excepció" del Ple que coment— y s'oposaràn a la Urbanització de Sa Dragonera. Encara que jo tingui els meus dubtes perquè, cada vegada que s'ha tractat d'emetre un vot per l'assumpte de Sa Dragonera, el Portaveu del PSOE de l'Ajuntament, Toni Aguilera (professional de temes urbanístics) ha fet tot el que ha pogut perquè tots els de l'esquerra votem a favor de PAMESA... perquè "tard o d'hora", Sa Dragonera, s'haurà d'urbanitzar segons diu ell.

En aquesta ocasió, els únics que varen votar contra PAMESA, varen esser el Regidor del PECIB i un servidor, del PSM... sense importar-nos la "imatge".

L'altre assumpte, el de La Trapa, va tractar d'una moció que va presentar un servidor en nom del meu partit, demanant que l'Ajuntament adquirís un parell d'accions —de deu mil pessetes— per ajudar al GOB, que s'ha fet càrrec de la compra de dita finca per destinar-la a Parc Natural, al servei de tota Mallorca. I per evitar, de passada, la seva possible urbanització.

Un dels raonaments que vaig emprar per convèncer els meus companys de Consistori va esser que trobava que era una paradoxa que Andratx, on es troba la finca de La Trapa, fos gairebé l'únic Ajuntament de Mallorca que no n'havia adquirit accions.

(Un dels "motius" perquè es donés aquesta "circunstància", amic lector es donà per mor d'unes "diferències" que, un temps abans, havien sorgit entre el President d'el GOB, Francesc Moll, i Onofre Alemany, Batle d'Andratx, durant una visita que aquell va efectuar a l'Ajuntament, per interessar-lo a comprar accions; i varen sortir a rotlo assumptes ecològics... dels que el Batle —ho he de dir— es allèrgic).

Però els temps ja havien canviat. Sobretot tenint en compte quf era el regidor que demanava la col.laboració de l'Ajuntament per ajudar al GOB.

Aquf farè un petit aclariment sortfnt al pas d'uns "rumors" que gent interessada ha fet córrer per "explicar" perquè la UCD ha canviat de forma de pensar entorn a l'assumpte del GOB, arrel de la petició d'ajuda presentada pel regidor del PSM.

"Diuen" que les "relacions" d'UCD amb el regidor del PSM —del qual "diuen", també, que s'ha passat a l'altre costat— son "molt" cordials i, degut a això, tot allò que demana el regidor del PSM (i això és veritat) se li concedeix.

El que no diuen aquestes "males llengües" és que la UCD té un gran respecte al PSM perquè, quan ha estat necessari, el seu representant a l'Ajuntament. li ha plantat cara i no ha tingut pèls a la llengua per fer oposició —moltes vegades en solitari, desgraciadament, per vergonya dels altres partits de l'esquerra— fins i tot per mediació de la premsa. I més de quatre vegades, que ja ho saben ben bé ells!

Per això, quan present alguna moció, es tracti del que es tracti, van ben vius abans de tirar-me-la per terra.

Aquesta vegada crec que he aconseguit més que la adquisició d'un parell (dues) d'accions de La Trapa.

Es va acordar, per unanimitat (UCD inclosa), anomenar una comissió de regidors (un de cada partit) per mantenir converses amb els dirigents del GOB i, segons com es desenvolupin, podrien representar una gran ajuda per la solució definitiva de la compra de La Trapa.

Ja els tindré al corrent, a la pròxima crònica, de com s'han desenvolupat les nostres converses amb el GOB.

Adéu

Alfons Grech, regidor del PSM, a l'Ajuntament d'Andratx

Alfons Grech

SELVA

Noticiari divers i municipal

Idò sí, segons conten i diuen les cròniques, les lluites internes que aquests darrers mesos han bullit dins el partit centrista balear, també es manifesten dins el comitè local d'UCD... Pareix esser que ja hi ha puigna pel poder i alguns petits personatges de la nostra encontrada comencen a preparar-se i a situar-se per a les pròximes eleccions.

Fa temps que era públic i notori que el cap de llista i abans president de la "ucedé" selvatgina era rebutjat per quasi tota la resta del comitè. Ara, a Selva, les dissensions internes s'han vist prou clares a les darreres eleccions internes. En Pere Bassa, que desitjava ocupar la secretària, per poder tenir una vocalia ha hagut d'apel.lar a la seva veterania com a soci del partit. Hi havia un grup que volia treure'l defora.

* * *

Al plenari del mes d'abril, com que tot ja està arreglat i no hi ha altres activitats o iniciatives per decidir, els "ucedistes" proposaren que es posàs número a les cases. ¿Es que hi ha ningú que no troba ca seva? Si és que arribeu a posar la numeració podrien aprofitar per canviar les plaques dels carrers i recuperar els noms populars i tradicionals, a més de retolar en la nostra llengua.

Uep, saps que demanau de molt!

* * *

Mirau quina cosa, és ben cert que hi ha molts de carrers plens de clots i mal arreglats al nostre municipi. Però, oh sort! només s'ha aconseguit una subvenció de 5 milions de pessetes per arreglar l'antic carrer d'es cireres (ara germanes Sastre Font). Amb tants de doblers es podran fer les voreres d'or o de marbre, mentre els altres carrers continuaran plens de clots i forats. Així el "relacions públiques" del Consistori farà allò que ja fa temps que desitja: arreglar l'entrada al poble per als turistes. ¡Un carrer tant i els altres res...!

Col.lectiu Selvatgí

SINEU

La Fira de Maig, com cada any: Un Gran Espectacle

El passat 2 de maig, com cada any, al nostre poble es va celebrar la Fira de Maig.

El dia va acompanyar i compareguè una gentada. Enguany sí que l'ajuntament s'ho tenia tot previst. L'organització va ser correctíssima i no hi va haver cap denou. Bono, qualque empipadura de gent que es resistia a deixar els cotxes dins els llocs que s'havien reservat a tal efecte, per allò de que havien de caminar un poquet més del previst. I, ja ho sabeu, ara gairebé ningú sap utilitzar les cames pel que foren concebudes.

Però vaja, era ben necessari. I si no, recordem el gran colapse circulatori que es va ocasionar l'any passat, que no va succeir res perquè no havia de succeir. Que ja està bé ja, confiar en la providència, però, si no li ajuden, a la providència, de vegades passa el que passa. El que significa: si plou, confia en el que vulgues, en la Mare de Déu de Maig per exemple, però posat baix teulada que si no, et banyaràs, ben segur.

Bé. Va anar bé. Hi havia de tot. Poc bestiar i més maquinària agrícola que altres anys, que és el que en veritat es ven a fira. Qualque tractor. Un motocultor o dos. Un dossificador de "pienso" per l'aviram... El que tenia en venda plaques solars es va fer d'or. En manco de mitja hora, n'hi vaig veure vendre com a tres o quatre. Això és síntoma de que els "domingueros" ataquen com a folls. No estaria de demés una sobrevigilància municipal a les anomenades "casitas de aperos", eh?. Que els fets consumat, son fets consumats, llavors. I més en any pre-electoral. Bé, jo m'entene.

Els aurells, cars, però mira, n'has de comprar un, que si no sembla que no has anat a fira. I que siuli, que si no té siulet no és un siurell, sols és una cerámica, entesos?

Vaig visitar, a la Casa Municipal de Cultura l'exposició de la mostra fotogràfica. Una delícia. Fan una feinada els amics del clixé. CINE -1 i tots els patrocinadors estàn d'enhorabona.

En Francesc Oalmau hi exposava també la seva obra pictòrica. El sotasignant, a títol estrictament personal, pot dir que es va sorprende molt positivament. Sobretot els dibuixos, a llapis o a plomf. Endavant, Francesc, i no t'asceltis als mals oracles de tota la vida, què n'hi ha que inclús sembla que neixen per ser-ho, fit-a't. Tu a lo teu. I a fer camf caminant, com deia aquell gran poeta, mort de melàngia i de qualque malaltia més prosaica, a Colliure, allà d'alt, a la França.

Per acabar i com a nota curiosa us puc dir que, inexplicàblement, miran, a la fira més antiga de la pagesia mallorquina, la nostra televisió, "Informatiu Balear", ni hi va ser l'any passat ni enguany tampoc. Què trobau d'aquesta endemesa?. Per la llet que vaig mamar us puc prometre que vaig sentir a dir a un regidor del poble, esquerranot, ell, que: "Clar, com que n'Alberti no havia anunciat que hi vendria, doncs la televisió tampoc, està clarissim". I és que, els pagesos, quan es posen punyetones, son mals de sofrir.

Una cadena de televisió alemanya sí que hi era. I es varen fer un fart de filmar-ells, amb uns ulls com a pletets.

I així s'esceiu la història, estimats germans.

Biel Florit

UN VIATGE A FLANDES

Cada estiu, Mallorca rep una multitud de turistes de l'Europa central i nòrdica. Les agències turístiques n'omplen autocars per fer excursions a través de l'illa. I és preceptiu que cada autocar dugui un guia-intèrpret que s'encarregui de la bona marxa de l'excursió. La gran majoria de guies mallorquins (deixem ara de banda la quantitat de "guies" estrangers que fan feina il·legalment a casa nostra) parlen més o menys bé, francès, anglès i, sovint, alemany. Un cert nombre de guies, però, s'és especialitzat en llengües d'àmbit numèric més reduït: així, totes les agències saben que En Tal es especialista en danès, de finlandès, de noruec... o de japonès i tot.

Cada vespre, les agències telefonen als guies disponibles i els proposen d'acompanyar tal o tal excursió, de tal llengua o tal altra (i de vegades de diverses llengües dins el mateix autocar). I és molt freqüent que el guia cridat per fer una excursió de llengua francesa, un guia que parli francès i, a tot estirar, anglès i una mica d'alemany, es trobi l'endemà, de bon matí, amb la sorpresa que els francoparlants en qüestió són belgues. El guia no es pot estar de sentir-se un poc inquiet perquè sap que, molt probablement, es trobarà dins l'autocar persones de llengua efectivament francesa, valons, i persones de llengua flamenca. Aquestes darreres exigiran quasi sempre, amb bones maneres o amb irritació i tot, de rebre explicacions en la pròpia llengua. Una jornada difícil comença per al guia, que pensa: "ja ho veurem, com anirà això".

Si el guia de la nostra història, però, té una mica d'experiència i de bona voluntat, se'n sortirà prou bé, explicant als flamencs (en francès i a poc a poc, perque quasi tots els flamencs parlen francès més o menys bé) que li sap molt de greu no saber parlar flamenc, que si ell anava a Bèlgica li agradaria molt que els guies li parlassin català que és la seva llengua. Arribats aquí, els flamencs, fins i tot els qui suara remugaven més, comencen a parar l'orella: el tema els interessa. I el guia mallorquí els explica que ací tenim un problema lingüístic (si és arriscat, els dirà que es tracta, naturalment, d'un problema nacional: alerta, però, perquè a les agències no els agrada gens que els guies es posin en política), un problema greu, un cas semblant al dels flamencs, amb la grossa diferència que, per a ells, el problema ja és en bona part resolt, mentre que per a nosaltres...

A la fi de l'excursió, els flamencs (i també els valons) hauran après coses sobre Mallorca que les agències turístiques no els havien explicat. Probablement s'ho pensaran dues vegades abans d'amollar la cançó, ben coneguda de tots els turistes que vénen a Mallorca, "Y viva España", compendi de la porroneria a gran escala.

I és molt probable que el mallorquí de la nostra narració, com molts d'altres mallorquins, tengui ganes d'endinsar-se un poc més en la coneixença del que ha estat i és el problema flamenc, el problema belga. Seguim nosaltres també, si voleu, el nostre guia turístic i acostem-nos a Bèlgica.

Físicamente, la part més característica de Bèlgica és el país pla, "le Plat Pays" de Jacques Brel: uns terrenys molt poc elevats per damunt el nivell de la mar, arran de la qual s'aleen dunes en successió inacabable. Les característiques d'aquest paisatge s'accentuen cap al nord, i es continuen per la costa holandesa, encara més baixa i exposada als atacs de la mar del Nord. Molt justificat és, doncs, el nom de Països Baixos, tradicional de totes aquestes contrades.

A l'interior, el territori belga coneix relleus que aconsegueixen una certa importància a les Ardenes i al Limburg. Pertot arreu, però, el denominador comú d'un cel gris i baix, amb precipitacions que, si bé no són molt intenses (mitjanes generals de 700 mm anuals), són molt constants i ben repartides tot al llarg de l'any.

Suposem que viatjam amb cotxe i entram dins Bèlgica venint del nord, d'Holanda. Si no coneixem bé el país, sortirem d'Holanda sense adonar-nos d'haver travessat cap frontera: tant la vigilància duanera passa desapercebuda als qui viatgen amb cotxe privat. A més, no hi ha hagut canvi de llengua: a Holanda sentíem parlar holandès, i en aquesta Bèlgica septentrional sentim i veim escrita pertot la mateixa llengua. Es ver que certs detalls del paisatge humà poden semblar un diferents: el fet, però, és que la base humana, l'ètnia, és la mateixa.

I la llengua flamenca, el vlaams, ens podem demanar? I bé... el flamenc en qüestió que els turistes flamencs exigien al guia mallorquí és, ni més ni pus, la mateixa llengua d'Holanda. Hem travessat una partió administrativa, talment en passar del Principat al País Valencià.

Si continuam el nostre viatge cap al sud, arribarem a Brusel·les: aquí tots els escrits públics, els noms dels carrers, etc. són bilingües, en flamenc i en francès. Veurem, per exemple, que el carrer del General de Gaulle apareix escrit com a "Rue du Général de Gaulle-Straat". Molts dels escrits en francès, però, sobretot indicadors urbans, apareixen esborrats amb spray en llur versió francesa: dels cartells Gent-Gant, o Brugge-Bruges, n'han estat barrats Gant i Bruges.

Deixant Brusel·les i anant cap al sud, tornam travessar una franja on l'única llengua és el flamenc. A la fi, una vintena de quilòmetres enllà, el francès reapareix ja com a llengua única i en forma definitiva.

(Continuarà)

Miquel Adrover

A PROPÒSIT DE LA PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "EL PERECIMIENTO DEL ESTADO: NACIONALISMO DE CLASE"

per Biel Florit

Que els donin l'autonomia tot-d'una!, vaig exclamar, pardalejant com ho sole fer sovint, mirau, tenc aquest vici, quan em comentaren que dos madrilenys, na Carmen Pino Pertierra i n'Alfonso Arnau Tomos, el 15 d'abril, al local de La Caixa de Pensions de les Avingudes, i propiciats pel nostre partit, havien de presentar el seu llibre "El perecimiento del Estado: Nacionalismo de clase" i ens havien de parlar de nacionalismes i autonomies.

Em semblava un ou de dos vermells la cosa, què voleu que us digui. No, i ho tenen ben fàcil, sens problemes de bilinguisme, vaig seguir comentant, sempre fent el xot.

Amb l'ànim més serios, de molt, del tot, hi vaig assistir a l'acte. Erem relativament pocs els auditors. Com una dotzena i mitja. Com menys son, menys possibilitats hi ha de harallar-se, va dir un arenaler d'aquella que, com jo mateix, tanmateix ho han de dir, que si no, ens podria fer mal al ventrell.

Arribaren els protagonistes de la funció, tard per cert, acompanyats del nostre regidor Joan Perelló, que no és anar poc acompanyats, eh?

Va demanar excuses pel retràs, ell, en Joan, per passar seguidament a presentar-nos a na Carmen i n'Alfonso,

Tira-tira, un poquet nerviosa, ella, al principi, ara et toca a tu, ara em toca a mi, varen anar esbrinant, explicant les seves teories nacionalistes. Amb claredat i poques paraules i sense tra-

var-se gens ni mica, ens explicaren el seu estudi-reflexió sobre els nacionalismes, tant històrics com ètnics, naturals,

I jo, ara ullada al llibre, suara orella ben oberta, vaig prendre un grapat de notes. Les que us oferesc a continuació.

—"El nacionalisme neix quan la gent se n'adona de que, el primer marc per resoldre la lluita d'interessos entre els grups privilegiats, i els poders transnacionals, i el poble pla sens privilegis de cap mena, no és al planeta en sí, on hi resten molt distanciades les relacions imperialistes, sinó unitats territorials i socials reduïdes, on s'hi manegen aspectes molt més entranyables i concrets que les relacions econòmiques internacionals".

—"La nova esquerra nacionalista és la cerca de noves formes de convivència política en solidaritat quasi ecològica amb les seves terres. La resposta cultural al medi no és el creixement pel creixement, si no el descolgament per part de l'home de la necessitat de solidaritat per la conversació de l'espècie".

—"Per un nacionalista d'esquerres no hi ha més que un vot útil: El que reforça les formacions que no depenen del cop de telèfon, la consigna, o el vist i plau de Madrid...".

—"El concepte d'estat jurídic, de domini d'una classe privilegiada sobre les economies i les cultures dels diferents pobles d'aquest estat, ha d'anar desapareguent per donar pas a un sistema més racional, com és ara el de les nacionalitats interdependents, o el federalisme. Tot per una millor unió, no per separar res, sinó per continuar poder més junts, amb la base sòlida d'un major respecte mutu, un millor coneixement de les particularitats de cada país un a un..."

I fins demà que us en podria oferir d'apunts però, clar, com que sé que després no em llegirieu, que us conec, miraré d'acabar l'article i ja en parlarem més una altra ocasió, no ho trobau?

Després d'una mica de diàleg amb alguns assistens, vaig parlar amb ells i vaig saber que fan d'economistes, i ben bé, que tot son maneres de posar sopes a la taula. Treballen a un gabinet d'assessorament jurídic per a la petita i mitjana empresa, allà, a Madrid mateix.

Em semblaren una parella de persones humanes de tamany natural.

Aquest llibre el podreu trobar en el nostre local del carrer Temple, 7 - Ciutat

FOTOGRAVATS
LLUÍS
Sant Bartomeu, 9 - 1.º - B
CIUTAT — Tel. 21 71 64

Retalla i envia a
mallorca socialista
C/. Temple, 7 Ciutat
Tel. 22 14 14

MALLORCA SOCIALISTA
C/. Temple n.º 7 - Ciutat de Mallorca - 1
Tels. 22 14 14 - 22 16 26
BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
Adreça
Població Tel.
M'interessa una subscripció.
☐ Anual 500 ptes.
☐ Anual 1.000 ptes. (Ajuda)
Forma de pagament:
☐ Rebut domiciliat a un Banc
Banc Suc.
Compte n.º Titular
☐ Enviaré l'import { Taló n.º / Gir Postal
Signatura,

Per la vostra comoditat (i la nostra) domiciliau els pagaments al banc

LA CORRUPCIO D'UCD POT TIRAR A BAIX LA CAIXA RURAL

A qui pot estranyar el que passa a la Caixa Rural de Balears?, si aquesta entitat d'estalvi i crédit del camp permet dins la seva administració la presència de persones corrompudes per interessos molt particulars i per un passat compromès amb l'anterior règim. Que ningú no cerqui d'altres culpables de la mala situació de la Caixa fora de la UCD.

Un escàndol majúscul: la clavetat de l'actuació del Director General d'Agricultura del CGI Juan José Alemany no és gens fiable per la Unió de Pagesos de Mallorca, que demana i no troba explicacions. És evident, ell està implicat al mateix temps com a ramader, controla l'Associació de Conradors, és president d'IBASA —sospitosa societat anònima que aprofita l'estructura d'una altra societat que deixa un descobert econòmic a la Caixa Rural de més de cent milions de pessetes i que aquesta darrera finança amb importants crèdits sorgits de l'estalvi dels petits pagesos i de pensionistes de la tercera edat, de contrades modestes de la pagesia— n'és secretari de la Caixa Rural, president de la Llonja Agropecuària, vicepresident de l'Associació Frisona Balear, de la Cambra Local Agrària de Palma i té responsabilitat política. I encara té el desvergonyiment de dir que "no considera incompatibles els seus càrrecs públics i privats" aquest ex-capellà castrense fortament embrutat en una qüestió econòmica que posa a nivell públic tota una mala política agrícola del Consell. Principal responsable d'una corrupció que compromet, però, a més gent.

Voleu més implicacions? Idò el propi conseller Miquel Capó, que és el que nomenà a Alemany, és accionista d'IBASA i company d'ofici lligat amb el senyor Juan Gelabert (el des descobert dels cent milions de pessetes. El president de la Caixa Rural, Eduardo Blanes, persona antiga en això de la política de l'ancien regime és, clar que sí, president honorari d'IBASA, malgrat digui que no hi té res a veure amb la societat. ¿Doncs per què el nomenaren?

I establit aquest primer lligam, ¿què passa a la Bodega Cooperativa de Felanitx, el president de la qual Pedro Orfí (UCD) s'ha embarcat amb IBASA, s-nse l'aprovació dels 1.000 socis, amb l'ajut d'Antoni Fuster, delegat a Felanitx de la caixa esmentada i membre del comité executiu regional de la UCD? Quina cosa tan curiosa com el que la Caixa Rural abonàs al compte de la Bodega cinquanta milions per equivocació! i que IBASA regalàs accions a la Bodega! És clar que el gerent d'IBASA ho era abans de la Bodega.

El polèmic Juan José Alemany

Tota una gran trama d'alta volada per a desprestigiar ratament de preus i competències desleals dins el mercat de la carn. Objectius: desprestigiar l'escorxador de Ciutat i afavorir al final una societat privada com Carma, amb el president Albertí a darrera.

Una Caixa Rural que possiblement creà una cooperativa inactiva fins ara (Ciment Agropecuaria Balear) accionista d'IBASA i que és la plataforma per incloure capital d'altres sectors aliens al camp mallorquí. Amb tantes connexions dubtoses aquesta gent sol.licita crèdits al ministeri de Comerç (400 milions) que ben segur es concediran.

UCD, intenta controlar la Caixa Rural i ho aconsegueix. Però també aconsegueix que la gent perdi la confiança amb aquesta entitat i a les darreres setmanes la baixada del passiu ha estat alarmant, fins al punt de posar a la Caixa entre les cordes. Evidentment, qui la controla sols aprofita el seus capitals, no els hi posa.

Mentres tant, la Bodega Cooperativa de Felanitx podria estar hipotecada amb IBASA.

El PSM ha presentat una interpel.lació al Consell General Interinsular per aclarir la compatibilitat del senyor Alemany, a la vegada que la Unió de Pagesos ha fet passes per a desemmascarar tots els culpables i altres partits han fet el mateix.

La Caixa Rural haurà de sofrir una inspecció del Banc d'Espanya i una prova molt difícil: demostrar que la seva situació no té res a veure amb la corrupció, la UCD i la utilització de fons irresponsablement. Els serà molt difícil convèncer els pagesos i els petits estalviadors. Tots ells plegats, ja no convencen ningú.

Redacció.

SOLEMNE ESTRENA DIVENDRES DIA 28

Chaplin multicines

GUERNIKA DESAFIA EL GRAL. FRANCO OPOSANT-S'HI, I ELL RESPONGUE CRIDANT LA LUFTWAFEE NAZI QUE ANIHIL-LA GUERNIKA

El Lírico palace

EL "SUPER" PROGRAMA D'ENGUANY!! LES 2 PEL.LICULES QUE ACONSEGUIREN RÈCORDS D'ÈXIT

LA HISTORIA DE L'INCREIBLE CORATGE DE BILLY HAYES... NO PODIA PASSAR... PERO SUCCEI!

El Expreso de Medianoche (MIDNIGHT EXPRESS)

AQUEIX MATEIX PROGRAMA JA FA 3 ANYS QUE L'OFEREIXEN A LONDRES

"AHIR EM DETINGUEREN A L'AEROPORT D'ISTAMBUL QUAN ERA A PUNT DE PUJAR A L'AVIO AMB UNA MICA DE HAIXIX"

En este asilo, hay un desconocido que vende con ser alguien. Este es un hombre solitario, olvidado, que busca desesperadamente probar que existe.

ROBERT DE NIRO.

TAXI DRIVER

JODIE FOSTER PETER BOYLE, CYBILL SHEPHERD

LA PEL.LICULA QUE INSPIRA EL FAMOS ATEMPTAT CONTRA EL PRESIDENT REAGAN